

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS

Rīgā 2020.gada 22.decembrī

Tiesa šādā sastāvā: senatores Ieva Višķere, Vēsma Kakste, Veronika Krūmiņa

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „ONDO” pieteikumu par Patērētāju tiesību aizsardzības centra 2017.gada 21.februāra lēmuma Nr. 4-pk atcelšanu, sakarā ar SIA „ONDO” kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 27.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Patērētāju tiesību aizsardzības centrs (turpmāk – Centrs) 2016.gada 16.jūnijā nolēma uzsākt patērētāju kolektīvo interešu lietu par pieteicējas SIA „ONDO” īstenotās komercprakses atbilstību Patērētāju tiesību aizsardzības likuma prasībām.

Centrs veica pieteicējas distances pakalpojumu sniegšanas vietnē www.ondo.lv norādītās informācijas atbilstības likumam pārbaudi. Uzskatot, ka patērētājiem piedāvāto kreditēšanas līgumu kopējās izmaksas ietilpst arī kredīta termiņa pagarināšanas izmaksas, Centrs konstatēja, ka pieteicēja patērētājiem piedāvā kreditēšanas līgumus ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.³ daļai neatbilstošām kredīta kopējām izmaksām dienā, un šīs izmaksas līdz ar to neesot samērīgas un neatbilstot godīgai darījumu praksei saskaņā ar minētā panta 2.² daļu.

Administratīvais process iestādē noslēdzās ar Centra 2017.gada 21.februāra lēmumu Nr. 4-pk (turpmāk – pārsūdzētais lēmums), ar kuru pieteicējai piemērota 56 000 *euro* soda nauda par negodīgas komercprakses īstenošanu.

[2] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicēja vērsās tiesā.

[3] Administratīvā apgabaltiesa, izskatījusi lietu apelācijas kārtībā, ar 2018.gada 27.decembra spriedumu pieteicējas pieteikumu noraidīja. Apgabaltiesas spriedums, ievērojot pievienošanas rajona tiesas sprieduma motivācijai, pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] Komisijas maksa par kreditēšanas līguma pagarināšanu pēc tās tiesiskās dabas ir komisijas maksa par kreditēšanas līguma grozījumu noslēgšanu, kas kredīta devējam kļūst zināma kreditēšanas līguma grozījumu noslēgšanas brīdī. Tā kā vienošanās par līguma

grozīšanu, tajā skaitā līguma pagarināšanu, arī ir līgums, kura noslēgšanai jāievēro vispārējie noteikumi par līgumiem, tad nav pamata šo komisijas maksu neieskaitīt kredīta kopējās izmaksās patērētājam. Tālab tā ir ņemama vērā, vērtējot kredīta kopējo izmaksu patērētājam samērīgumu un atbilstību godīgai darījumu praksei atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.³daļā noteiktajiem ierobežojumiem. Tas nozīmē, ka Centrs pamatoti ir secinājis, ka pieteicēja ir piedāvājusi patērētājiem kredītēšanas līgumus ar neatbilstošām kredīta kopējām izmaksām, kuras saskaņā ar minētā panta 2.²daļu ir atzīstamas par nesamērīgām un neatbilstošām godīgai darījumu praksei.

[3.2] Patērētāji no nozares profesionāļa, kuram ir speciālā atļauja (licence) patērētāju kredītēšanas pakalpojumu sniegšanai, var pamatoti sagaidīt, ka tas rīkosies labā ticībā un ievēros visas normatīvo aktu prasības. Centrs ir konstatējis, ka 2016.gada pirmajā pusgadā pieteicēja ar patērētājiem ir vienojusies par 88 279 kredīta termiņa pagarinājumiem, kas veido 20 % no visu nebanku kreditētāju distances kredītu pagarinājumiem minētajā laikā. Tātad Centrs ir ne tikai identificējis potenciāli iespējamo patērētāju skaitu, kuru ekonomiskās intereses varēja ietekmēt pieteicējas īstenotā komercprakse, bet arī konstatējis ievērojamu skaitu jau noslēgtu darījumu, kādus patērētāji visdrīzāk nebūtu noslēguši, ja būtu informēti par pieteicējas piedāvāto kredītēšanas līgumu noteikumu prettiesiskumu. Tāpēc pamatots ir arī Centra secinājums, ka pieteicēja ir īstenojusi profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi, kas būtiski negatīvi ietekmējusi patērētāju ekonomisko rīcību.

[3.3] Nepamatots ir pieteicējas arguments, ka lietā piemērojamais tiesiskais regulējums nav pietiekami skaidrs. Centrs kā kompetentā iestāde ilgstoši bija paudis konsekventu viedokli par to, kā ir interpretējama Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.³daļa, tostarp šo viedokli laikus bija darījis zināmu Latvijas Alternatīvo finanšu pakalpojumu asociācijai, kuras biedre ir arī pieteicēja. To, ka pieteicējai bija zināma minētās tiesību normas piemērošanas kārtība, apstiprina arī tas, ka pieteicēja nebija lūgusi Centram par to sniegt uzziņu. Tāpēc nav konstatējams tiesiskās drošības (noteiktības) principa pārkāpums.

[3.4] Centrs pārsūdzēto lēmumu ir pieņēmis, pārsniedzot Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta divpadsmitajā daļā noteikto termiņu. Kaut arī pārsūdzētajā lēmumā nav sniegts pamatojums termiņa nokavējumam, tomēr lietā esošie pierādījumi apliecina, ka termiņš tika nokavēts objektīvu apstākļu dēļ – proti, tādēļ, ka pieteicēja vairākkārt lūdza pagarināt termiņu Centra pieprasītās informācijas iesniegšanai, kas bija nepieciešama pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai. Pēc visas pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai nepieciešamās informācijas saņemšanas Centrs lēmumu pieņēma nekavējoties. Tāpēc pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas termiņa nokavējums nav atzīstams par tik būtisku procesuālu pārkāpumu, kuram varētu būt ietekme uz iestādes pieņemto lēmumu pēc būtības.

[3.5] Centrs, pieņemot lēmumu par soda naudas piemērošanu pēc tam, kad bija pieteicēju aicinājis iesniegt rakstveida apņemšanos, nav pārkāpis Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta un 15.²panta normas, jo minētās tiesību normas šādu rīcību pieļauj.

[4] Pieteicēja par minēto apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, kas pamatota ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[4.1] Tiesa nepareizi iztulkojusi Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1.panta 9.punktu, kļūdaini secinot, ka minētajā tiesību normā definētais jēdziens „kredīta kopējās izmaksas patērētājam” aptver arī komisiju par kredīta termiņa pagarināšanu. Lai nonāktu pie tāda lietas risinājuma, kas atbilst Eiropas Savienības tiesību normām, minētā jēdziena saturs ir

noskaidrojams, vēršoties Eiropas Savienības Tiesā ar prejudiciālajiem jautājumiem par Eiropas Parlamenta un Padomes 2008.gada 23.aprīļa Direktīvas 2008/48/EK par patēriņa kredītlīgumiem un ar ko atceļ Direktīvu 87/102/EEK (turpmāk – Direktīva 2008/48/EK) 3.panta „g” punkta un 19.panta otrās daļas interpretāciju.

[4.2] Pieteicējai soda nauda piemērota tādā situācijā, kurā Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normas skaidri nenoteica, ka, aprēķinot kredīta kopējās izmaksas patērētājam, ir jāņem vērā arī komisija par kredīta termiņa pagarināšanu. Nav pamatots pārsūdzētajā spriedumā izdarītais secinājums, ka Centra viedoklis par Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.³daļas interpretāciju ir bijis konsekvents un nepārprotams, jo Centrs vairākas reizes to mainīja. Tāpēc nevar piekrist tiesai, ka strīdus tiesību norma saturēja pietiekami skaidru regulējumu, lai būtu tiesisks pamats pieteicējas sodīšanai par šāda regulējuma neievērošanu. Nepamatota ir arī tiesas atsaukšanās uz to, ka pieteicēja Centram nebija lūgusi sniegt uzziņu.

[4.3] Atzīstot pieteicējas īstenoto komercpraksi par neatbilstošu profesionālajai rūpībai, tiesa nav ņēmusi vērā pieteicējas iesaistīšanos ilgstošā dialogā ar Centru un Ekonomijas ministriju par Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.³daļas piemērošanu, izmantojot Latvijas Alternatīvo finanšu pakalpojumu asociācijas starpniecību, un to, ka Centrs pats ilgstoši nespēja sniegt skaidru viedokli šajā jautājumā. Apstākļos, kad Centra sniegtā informācija bija pretrunīga, pieteicējai nebija iespējams laikus ieviest nepieciešamās izmaiņas tās līgumos un informācijas tehnoloģiju sistēmā un apmācīt darbiniekus.

Savukārt, atzīstot, ka pieteicējas īstenotā komercprakse negatīvi ietekmējusi patērētāju ekonomisko rīcību, tiesa nav ņēmusi vērā, ka pirms vienošanās noslēgšanas par kredīta termiņa pagarināšanu patērētājiem bija pieejama informācija par komisijas apmēru kredīta termiņa pagarināšanas gadījumā un tātad – nodrošināta iespēja pieņemt uz informāciju balstītu un ekonomiski pamatotu lēmumu vai nu atmaksāt kredītu (tostarp pa daļām), vai pagarināt kredīta termiņu.

[4.4] Tiesa nav iztulkojusi Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.²panta pirmo daļu atbilstoši tās mērķim. No lietas apstākļiem izriet, ka pieteicēja faktiski ir tikusi sodīta par minētā likuma 15.¹pantā paredzētās rakstveida apņemšanās neiesniegšanu Centram. Tāpēc konkrētajos apstākļos soda naudas piemērošana pieteicējai nevar tikt atzīta ne par efektīvu, ne samērīgu, ne arī preventīvu.

[4.5] Nepamatots ir tiesas secinājums, ka Centrs pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas termiņu nokavējis objektīvu apstākļu dēļ. Tiesa patvaļīgi pieņēmusi, ka pieteicēja kavējusi pieprasītās informācijas iesniegšanu Centram, taču nav vērtējusi, vai pieteicējai nebija objektīvi iemesli lūgt Centram pagarināt informācijas iesniegšanas termiņus. Tāpat tiesa nav vērtējusi, vai Centrs visu tam nepieciešamo informāciju nevarēja pieprasīt likumā noteiktajā sešu mēnešu termiņā.

[5] Centrs paskaidrojumos par kasācijas sūdzību lūdz to noraidīt.

Motīvu daļa

[6] Izskatāmajā lietā vērtējamie faktiskie apstākļi un piemērojamās tiesību normas atbilst Senāta 2020.gada 22.decembra spriedumos lietās Nr. SKA-436/2020 (A420185217) un Nr. SKA-439/2020 (A420187017) ietvertajiem apstākļiem. Līdz ar to Senāts šajā spriedumā *mutatis mutandis* (mainot, ja nepieciešams) izmantos iepriekš minētajos spriedumos ietvertās atziņas.

I

[7] Pieteicējas kasācijas sūdzības centrālais arguments ir tas, ka kredīta pagarināšanas izmaksas neietilpst kredīta kopējās izmaksās patērētājam. Līdz ar to primārais jautājums, kas ir izšķirams kasācijas kārtībā, ir, vai kredīta kopējās izmaksas patērētājam ietver arī kredīta pagarināšanas izmaksas.

[8] Jēdziena „kredīta kopējās izmaksas patērētājam” definīcija sniegta Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1.panta 9.punktā. Minētā tiesību norma likumā ieviesta atbilstoši Direktīvas 2008/48/EK 3.panta „g” punktam. Saskaņā ar šo direktīvas normu par kredīta kopējām izmaksām patērētājam uzskatāmas visas izmaksas, tostarp procenti, komisijas nauda, nodokļi un jebkādi citi maksājumi, kas patērētājam jāmaksā saistībā ar kredītīgumu un kas ir kreditoram zināmi, izņemot notāra izmaksas.

Senāts lietā ar līdzīgiem apstākļiem, kurā arī bija strīds par kredīta kopējo izmaksu patērētājam tvērumu, vērsās Eiropas Savienības Tiesā ar prejudiciālajiem jautājumiem par minētās direktīvas „g” punkta interpretāciju (*Senāta 2019.gada 12.septembra lēmums lietā Nr. SKA-1006/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0912.A420186717.11.L)*). Pamatojoties uz minēto lūgumu sniegt prejudiciālo nolēmumu, Eiropas Savienības Tiesa 2020.gada 16.jūlijā pasludināja spriedumu lietā Nr. C-686/19 (*SIA „Soho Group”, ECLI:EU:C:2020:582*).

Eiropas Savienības Tiesa minētajā spriedumā norādīja, ka jēdziens „kredīta kopējās izmaksas patērētājam” ir autonomas Eiropas Savienības tiesību jēdziens, kurš visā tās teritorijā ir jāinterpretē vienādi (*sprieduma 38.–39.punkts*). Tiesa, atsaucoties uz tās iepriekš pieņemtajiem nolēmumiem, atgādināja, ka nolūkā nodrošināt augstu patērētāju aizsardzību likumdevējs Direktīvā 2008/48/EK ir paredzējis plašu minētā jēdziena definīciju, kas aptver visas izmaksas, kuras patērētājam jāmaksā saistībā ar kredītīgumu un ir kreditoram zināmas, tostarp gan izmaksas, kas ir saistītas ar kredīta saņemšanu, gan izmaksas, kas ir saistītas ar tā lietošanu laika gaitā (*sprieduma 30.–33.punkts*). Aplūkojot konkrētās lietas apstākļus – proti, situāciju, kad kredīta pagarināšanas nosacījumi ir daļa no kredītīguma noteikumiem un nosacījumiem, par kuriem vienojas kredīta devējs un kredīta ņēmējs, – tiesa atzina, ka šādā situācijā kredīta pagarināšanas izmaksas ir uzskatāmas par kredīta devējam zināmām (tas ir, noteiktām vai nosakāmām) un tātad – atzīstamas par tādām izmaksām, kuras aptver jēdziens „kredīta kopējās izmaksas patērētājam” (*sprieduma 35.–36.punkts*). Izvērtējot jēdzienu „kredīta kopējās izmaksas patērētājam”, „kredīta kopsomma” un „kopējā summa, kas jāmaksā patērētājam” savstarpējo saistību, tiesa arī atzina par nepamatotu argumentu, ka ar kredīta pagarināšanu saistītās izmaksas nevarot ietilpt kredīta kopējās izmaksās patērētājam tā iemesla dēļ, ka kredītīguma noslēgšanas brīdī nav droši zināms, vai līgums tiks pagarināts (*sprieduma 37.–47.punkts*). Līdz ar to sprieduma noslēgumā tiesa secināja: jēdziens „kredīta kopējās izmaksas patērētājam” ir jāinterpretē tādējādi, ka šis jēdziens sevī ietver kredīta iespējamās pagarināšanas izmaksas gadījumā, ja, pirmkārt, konkrēti un precīzi noteikumi par kredīta iespējamu pagarināšanu, ieskaitot tā termiņu, ietilpst kredītīguma noteikumos un nosacījumos, par kuriem vienojas kredīta devējs un kredīta ņēmējs, un, otrkārt, ja šīs izmaksas kredīta devējam ir zināmas (*sprieduma 53.punkts*).

[9] Tādējādi no Eiropas Savienības Tiesas spriedumā lietā Nr. C-686/19 sniegtās Direktīvas 2008/48/EK 3.panta „g” punkta interpretācijas izriet skaidra atbilde, ka tādu kreditēšanas līgumu gadījumā, par kādiem ir strīds izskatāmajā lietā – proti, kuru nosacījumos un noteikumos, par kuriem, noslēdzot līgumu, vienojas kredīta devējs un kredītaņēmējs, citstarp ietilpst arī kredīta pagarināšanas noteikumi –, kredīta kopējās izmaksas patērētājam ietilpst arī kredīta pagarināšanas izmaksas. Līdz ar to pieteicējas kasācijas sūdzības argumenti, no kuriem izriet pretējs secinājums, nav pamatoti.

II

[10] Pieteicēja kasācijas sūdzībā izteikusi arī vairākus citus iebildumus pret pārsūdzēto spriedumu.

[11] No kasācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem izriet pieteicējas uzskats, ka, pat ja tiesa izskatāmajā lietā secinātu, ka kredīta pagarināšanas izmaksas ietilpst kredīta kopējās izmaksas, pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī tas nebija skaidri izsecināms no Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normām. Proti, pieteicējas ieskatā, minētā likuma 8.panta 2.³daļa nebija tik skaidri noformulēta, lai Centrs būtu tiesīgs pieteicējai piemērot soda naudu par neatbilstošu rīcību saistībā ar kredīta pagarināšanas izmaksu noteikšanu patērētājiem. Pamatojot šo viedokli, pieteicēja jo īpaši uzsver, ka pats Centrs ilgstoši neesot varējis noformulēt skaidru viedokli par minētās tiesību normas piemērošanu kredīta pagarināšanas gadījumā.

Senāts turpmāk norādīto apsvērumu dēļ minētos argumentus atzīst par nepamatotiem.

[12] Pieteicēja norāda, ka Latvijas Alternatīvo finanšu pakalpojumu asociācija (kuras biedre ir arī pieteicēja) 2015.gada jūlijā tās biedriem izstrādāja vadlīnijas par 2015.gada 28.maijā pieņemto grozījumu Patērētāju tiesību aizsardzības likumā piemērošanu. Minētajās vadlīnijās citstarp esot norādīts, ka, aprēķinot kredīta kopējās izmaksas patērētājam, neesot jāņem vērā maksājumi, kas kredīta devējam nav zināmi kredīta līguma noslēgšanas laikā, un kā viens no piemēriem šādiem maksājumiem minēts: „pagarināšanas maksas”. Vadlīniju projekts esot nosūtīts apstiprināšanai Centra Finanšu pakalpojumu uzraudzības daļas vadītājam, kurš 2015.gada 4.augusta elektroniskā pasta vēstulē esot apstiprinājis projekta atbilstību likuma grozījumiem.

No minētajiem apsvērumiem noprotams pieteicējas uzskats, ka Centra Finanšu pakalpojumu uzraudzības daļas vadītāja elektroniskā pasta vēstule asociācijas biedriem, tostarp pieteicējai, varēja radīt paļāvību, ka Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normas par kredīta kopējām izmaksām patērētājam ir interpretējamās tādējādi, ka tajās nav iekļaujamas kredīta pagarināšanas izmaksas. Senāts šādam viedoklim nepiekrīt.

Kā konsekventi atzīts Senāta praksē, vērtējot to, vai konkrētajā gadījumā ir konstatējama aizsargājama tiesiskā paļāvība, ir jāpārbauda, vai ir bijis iestādes skaidrs un beznosacījuma apsolījums, kas personai varēja radīt pamatotu paļāvību, vai persona uz šo apsolījumu ir paļāvusies un vai personas paļāvība ir aizsardzības vērtā (piemēram, *Senāta 2008.gada 14.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-34/2008 (A42231904) 15.punkts, 2016.gada 14.septembra sprieduma lietā Nr. SKA-461/2016 (A43017613) 16.punkts, 2020.gada 14.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-160/2020 (ECLI:LV:AT:2020:0214.A420302514.4.S)*

12.punkts). Tātad vispirms ir pārbaudāms, vai iestāde ir raisījusi personā pamatotas cerības uz kādu konkrētu tiesisko seku iestāšanās nākotnē vai citu leģitīmu pozīciju – proti, sniegusi precīzus, beznosacījuma un saskaņotus solījumus (sal. *Senāta 2017.gada 28.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-706/2017 (A420193416) 21.punkts, 2020.gada 14.jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-278/2020 (ECLI:LV:AT:2020:0714.A420355016.8.S) 14.punkts, Briede J. Administratīvā procesa likuma 10.panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Briede J. (Zin. red.) Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 169.lpp.*).

Vērtējot, vai strīdus elektroniskā pasta vēstulē ir skaidrs un beznosacījuma apsolījums par konkrētu tiesību normu interpretāciju, uz kuru pieteicēja kā asociācijas biedre varēja pašlaik nākotnē, ņemams vērā, ka ne Patērētāju tiesību aizsardzības likuma, ne Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumu Nr. 632 „Patērētāju tiesību aizsardzības centra nolikums”, ne arī kāda cita ārējā normatīvā akta normās nav noteikta Centra kompetence saskaņot asociācijas, kurā apvienojušies konkrētu nozari pārstāvoši komercprakses īstenotāji, izstrādātās vadlīnijas komercprakses īstenošanai. Tālab situācijā, kad publisko tiesību normas Centram nemaz neparedz funkciju saskaņot komercprakses īstenotāju izstrādātās vadlīnijas, apstākļi, ka konkrēts Centra darbinieks pēc asociācijas lūguma ir pārbaudījis asociācijas izstrādātās vadlīnijas un norādījis, ka tās kopumā atbilst patērētāju tiesību aizsardzību regulējošajām tiesību normām, pats par sevi nevar tikt vērtēts kā visa Centra vārdā izteikts viedoklis par to, ka tiesību normas ir piemērojamas tieši tādā veidā, kā atspoguļots asociācijas vadlīnijās.

Konkrētā gadījuma kontekstā par to arī neliecina ne strīdus vēstules forma, ne saturs. Proti, tā ir elektroniskā pasta vēstule, kas ir sūtīta no konkrēta Centra darbinieka – Finanšu pakalpojumu uzraudzības daļas vadītāja – elektroniskā pasta adreses (nevis Centra oficiālās elektroniskā pasta adreses), atbildot uz asociācijas pārstāves elektroniskā pasta vēstulē izteikto lūgumu „apskatīties vadlīnijas un sniegt par tām komentārus”, un tajā norādīts, ka asociācijas vadlīniju projektā „pa lielam viss ir kārtībā” (*lietas 1.sēj. 50.–54.lp.*). Šādi konkrēto vēstuli raksturojošie apstākļi paši par sevi neliecina ne par to, ka vēstulē norādītais viedoklis būtu uzskatāms par visa Centra vārdā sniegtu viedokli, ne arī par to, ka konkrētais Centra darbinieks būtu detalizēti iedziļinājies ikvienā vadlīnijās aplūkotajā jautājumā, kas var radīt potenciālos strīdus, un apsvēris visas iespējamās situācijas, kādās piemērojamas Patērētāju tiesību aizsardzības likumā grozītās normas, kā arī to piemērošanas nianšes. Šajā sakarā jo īpaši būtiski paturēt prātā, ka kredīta pagarināšanas izmaksas ir tikai viens no jautājumiem, kas ir skarts asociācijas izstrādātajās vadlīnijās, un asociācija, nosūtot Centram vadlīniju projektu, nav uzdevusi nevienam konkrētam jautājumam saistībā ar jēdziena „kredīta kopējās izmaksas patērētājam” tvērumu kontekstā ar kredīta pagarināšanas izmaksām. Tādējādi nav pamata uzskatīt, ka strīdus vēstulē paustais viedoklis, ka vadlīnijas kopumā ir atzīstamas par atbilstošām Patērētāju tiesību aizsardzības likumā pieņemtajiem grozījumiem, konkrēti un tieši attiektos arī uz jautājumu, vai kredīta kopējās izmaksas patērētājam ir iekļaujamas arī kredīta pagarināšanas izmaksas.

Līdz ar to konkrētajos apstākļos nav saskatāms, ka Centra Finanšu pakalpojumu uzraudzības daļas vadītāja elektroniskā pasta vēstulē būtu pausts tāds viedoklis, kas asociācijas biedriem varēja radīt pašlaik, ka Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normas par kredīta kopējām izmaksām patērētājam ir interpretējamas tādā veidā, ka tajās nav iekļaujamas kredīta pagarināšanas izmaksas. Turklāt, Senāta ieskatā, to apzinājās arī pati asociācija, jo, kā izriet no lietas materiāliem, asociācija 2015.gada 9.decembrī vērsās Centrā ar visam Centram (nevis kādam konkrētam tā darbiniekam) adresētu vēstuli, kurā lūdza sniegt viedokli par asociācijas

izstrādāto vadlīniju saturu (sk. *asociācijas skaidrojumu lietas 1.sēj. 38.–42.lp. un Centra 2016.gada 11.janvāra atbildes vēstuli lietas 1.sēj. 57.lp.*).

[13] Šajā sakarā Senāts arī uzskata par pamatotu vērst pieteicējas uzmanību, ka Administratīvā procesa likumā ir paredzēts speciāls institūts, ar kura palīdzību persona var noskaidrot kompetentās iestādes viedokli par to, kā konkrētajos faktiskajos apstākļos ir piemērojamas tiesību normas – proti, uzziņas institūts (*Administratīvā procesa likuma 98.–101.pants*). Lai arī pieteicēja kasācijas sūdzībā pamatoti norādījusi, ka uzziņas pieprasīšana ir personas tiesības, nevis pienākums, tomēr ņemams vērā, ka tieši kompetentās iestādes sniegtai uzziņai likumdevējs ir piešķīris visaugstāko aizsardzību tiesiskās paļāvības kontekstā. Proti, likumdevējs paredzējis, ka tieši uzziņa ir tas tiesību institūts, kas personai garantē drošību, ka tās paļāvība uz iestādes izteikumu ir aizsargājama, un, kuru saņemot, persona var plānot savu rīcību, nebaidoties, vai ir pareizi sapratusi tiesību normas. Savukārt tad, ja persona izvēlas savas tiesības uz uzziņu neizmantot, tai ir jārēķinās, ka strīda gadījumā tās paļāvība uz iestādes sniegtu izteikumu var arī netikt atzīta kā pamatota (*Senāta 2020.gada 14.jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-278/2020 (ECLI:LV:AT:2020:0714.A420355016.8.S) 13., 14. un 17.punkts, un tajos norādītā judikatūra un tiesību doktrīna*).

Kā redzams no Administratīvā procesa likuma 98.panta trešās daļas 2.punkta un 100.panta 5.punkta, būtiska uzziņas raksturojošā pazīme ir konkrētība – proti, personai iesniegumā par uzziņu ir jānorāda konkrēts jautājums, atbilde uz kuru ir atkarīga no personas aprakstīto faktu juridiska vērtējuma, bet iestādei uzziņā ir jāietver atbilde uz šo jautājumu. Šis princips ir attiecināms arī gadījumiem, kad iestāde izteikumu, kas personā modinājis pamatotas cerības uz kādām tiesībām vai citu leģitīmu pozīciju, sniegusi ne tikai uzziņas, bet arī kādā citā formā. Proti, jo konkrētāku jautājumu persona uzdod iestādei un jo konkrētu atbildi personai sniedz iestāde, jo vairāk ir aizsargājama personas paļāvība uz iestādes doto apsolījumu par konkrētu tiesisko seku iestāšanās nākotnē. Izskatāmajā situācijā, kā jau minēts, ne Latvijas Alternatīvo finanšu pakalpojumu asociācija, kuras biedre ir pieteicēja, ne arī pati pieteicēja nebija izvēlējušās vērsties Centrā ar konkrētu jautājumu par kredīta pagarināšanas izmaksu iekļaušanu kredīta kopējo izmaksu patērētājam aprēķinā, kaut arī no pieteicējas kā pietiekami informētas komercprakses īstenotājas patērētāju kreditēšanas jomā (un asociācijas kā vairāku šādu komercprakses īstenotāju pārstāves) būtu saprātīgi sagaidāma tieši šāda rīcība, ja komercprakses īstenotājiem par minēto jautājumu bija neskaidrības. Izšķiroties neizmantot pieejamos tiesiskos līdzekļus, lai saņemtu tādu Centra sniegtu skaidru izteikumu, kas pieteicējai nākotnē varētu radīt pamatotu paļāvību, pieteicējai bija jārēķinās ar tai iespējami nelabvēlīgām sekām.

[14] Lietā nav strīda, ka skaidru izteikumu par to, ka kredīta kopējās izmaksās patērētājam ir iekļaujamas arī kredīta pagarināšanas izmaksas, Centrs puda īsi pēc 2015.gada 28.maijā pieņemto grozījumu Patērētāju tiesību aizsardzības likumā spēkā stāšanās – proti, 2016.gada 11.janvārī, atbildot uz Latvijas Alternatīvo finanšu pakalpojumu asociācijas 2015.gada 9.decembra vēstuli, kurā bija lūgts sniegt viedokli par asociācijas izstrādāto vadlīniju saturu (*lietas 1.sēj. 57.lp.*). Tomēr pieteicēja argumentē, ka no minētās vēstules sagatavošanas brīža līdz pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdim Centrs vēl vairākas reizes mainīja viedokli par to, kā ir aprēķināmi kredīta kopējo izmaksu ierobežojumi kredīta pagarināšanas gadījumā. Minētā iemesla dēļ pieteicēja objektīvi neesot varējusi nodrošināt izmaiņu izdarīšanu tās informācijas

tehnoloģiju sistēmās un tipveida līgumos, apmācīt darbiniekus, kā arī veikt citas nepieciešamās darbības, lai patērētājiem piedāvātu tādus kreditēšanas līgumus, kādus par pareiziem uzskata Centrs, jo šādu izmaiņu izdarīšana pēc katras Centra viedokļa maiņas esot nepieciešams laiks.

Senāts atzīst, ka minētie argumenti nav tādi, kas pamatotu, ka Centrs dažādos laika periodos bija paudis neskaidru vai savstarpēji pretrunīgu viedokli par to, vai kredīta kopējās izmaksas patērētājam ir vai nav iekļaujamas kredīta pagarināšanas izmaksas. No 2016.gada 11.janvāra, kad Centrs vēstulē asociācijai norādīja, ka kredīta kopējās izmaksas patērētājam ir iekļaujamas kredīta pagarināšanas izmaksas, Centra viedoklis par minēto jautājumu ir bijis pilnībā skaidrs un no minētā brīža nav mainījies. Tas, ka laikā no 2016.gada janvāra līdz 2017.gada februārim, kad tika pieņemts pārsūdzētais lēmums, Centrs dažādās vēstulēs un publiski pieejamos informācijas avotos bija norādījis atšķirīgus veidus, kā tieši ir aprēķināmi kredīta kopējo izmaksu ierobežojumi kredīta pagarināšanas gadījumā, pats par sevi nenozīmē, ka pieteicēja varēja paļauties, ka netiks sodīta, ja kredīta kopējo izmaksu patērētājam aprēķinā vispār neiekļaus kredīta pagarināšanas izmaksas. Šajā sakarā arī norādāms, ka kredīta pagarināšanas izmaksu noteikšana ietilpst tieši pieteicējas kā komercsabiedrības, kas īsteno komercpraksi patērētāju kreditēšanas jomā, kompetencē. Tāpēc pieteicējai pastāvēja iespēja noteikt arī tādas kredīta pagarināšanas izmaksas, kuras iekļaujot kredīta kopējo izmaksu patērētājam aprēķinā netiktu pārsniegts pat patērētājiem labvēlīgākais kredīta kopējo izmaksu ierobežojuma apmērs. Savukārt, ja pieteicēja šādas – savai komercdarbībai neizdevīgākas – kredīta pagarināšanas izmaksas nevēlējās noteikt, pieteicēja minētās izmaksas arī varēja noteikt, pamatojoties uz tādu kredīta kopējo izmaksu patērētājam aprēķina metodi, kādu uzskatīja par atbilstošāko tiesību normām, un risināt strīdu ar Centru tieši par šo jautājumu. Pieteicējas norādītie apsvērumi par nepieciešamību ieguldīt laiku un citus resursus, lai patērētājiem piedāvātu kreditēšanas līgumus ar tādām kredīta pagarināšanas izmaksām, kādas Centrs uzskatītu par atbilstošām tiesību normām, paši par sevi nepamato, kāpēc pieteicēja pēc 2015.gada 28.maija grozījumu Patērētāju tiesību aizsardzības likumā spēkā stāšanās ieņēma pasīvu pozīciju, kredīta pagarināšanas izmaksas vispār neiekļaujot kredīta kopējo izmaksu patērētājam aprēķinā.

[15] Senāts nekonstatē arī citus apstākļus, kuru dēļ būtu pamats secināt, ka pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normas nebija pietiekami skaidras, lai pieteicējai piemērotu soda naudu par minētā likuma 8.panta 2.³daļai neatbilstošu rīcību saistībā ar kredīta pagarināšanas izmaksu noteikšanu patērētājiem. Pieteicēja kasācijas sūdzībā pamatoti norādījusi, ka atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 90.pantā ietvertajiem tiesību normu kvalitātes kritērijiem ikvienai tiesību normai jābūt pieejamai, kā arī pietiekami skaidrai un paredzamai (piemēram, *Satversmes tiesas 2006.gada 20.decembra sprieduma lietā Nr. 2006-12-01 16.punkts, 2011.gada 30.marta sprieduma lietā Nr. 2010-60-01 15.2.punkts, 2019.gada 21.februāra sprieduma lietā Nr. 2018-10-0103 13.1.punkts*). Tomēr jāņem vērā, ka tiesību normas skaidrība un paredzamība ir vērtējama, pamatojoties uz šīs normas interpretāciju. Proti, tiesību norma pamatā atzīstama par neskaidru tad, ja ar interpretācijas metožu palīdzību nav iespējams noskaidrot tās patieso jēgu (piemēram, *Satversmes tiesas 2011.gada 30.marta sprieduma lietā Nr. 2010-60-01 15.2.punkts, 2019.gada 21.februāra sprieduma lietā Nr. 2018-10-0103 13.1.punkts*). Tas acīmredzami nav izskatāmais gadījums, jo Eiropas Savienības Tiesa spriedumā lietā Nr. C-686/19, izmantojot interpretācijas metodes, ir noskaidrojusi Direktīvā 2008/48/EK ietvertā jēdziena „kredīta kopējās izmaksas patērētājam”

saturu (kas atbilstoši minētajai direktīvai ieviests arī Patērētāju tiesību aizsardzības likumā), atzīstot, ka tas citstarp aptver kredīta pagarināšanas izmaksas. Šajā sakarā par nepamatotu atzīstams arī pieteicējas viedoklis, ka pretējs secinājums – proti, ka kredīta kopējās izmaksās patērētājam tomēr nav iekļaujamas kredīta pagarināšanas izmaksas – izrietēja no Eiropas Komisijas vadlīnijām Direktīvas 2008/48/EK piemērošanai, un tālab varēja pieteicējai radīt palāvību par to, kā ir interpretējama Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.³daļa. Senāts lietā Nr. SKA-1006/2019 nolēma uzdot prejudiciālos jautājumus Eiropas Savienības Tiesai citstarp tieši tāpēc, ka no minētajām vadlīnijām izriet, ka kredīta kopējās izmaksas patērētājam aptver arī kredīta pagarināšanas izmaksas, ko apstiprināja arī Eiropas Savienības Tiesa, atbildot uz prejudiciālo jautājumu.

Citu secinājumu neļauj izdarīt arī tas, ka jēdziena „kredīta kopējās izmaksas patērētājam” tvērums galīgi noskaidrots tikai izskatāmās lietas tiesvedības gaitā. Kā atzinusi Satversmes tiesa, šaubas par definīcijas robežām pašas par sevi vēl nepadara attiecīgo jēdzienu par nesaprotamu un neskaidru, un tieši tiesas uzdevums ir interpretācijas ceļā šīs šaubas kļiedēt (*Satversmes tiesas 2008.gada 16.decembra sprieduma lietā Nr. 2008-09-0106 7.3.punkts*). Tālab tas, ka konkrēta jēdziena saturs galīgi tiek noskaidrots tiesā, pats par sevi neliecina par netipisku situāciju, kuras dēļ konkrētā jēdziena saturs pirms tiesvedības noslēgšanās būtu atzīstams par neskaidru vai nesaprotamu.

[16] Pieteicēja kasācijas sūdzībā arī nepiekrīt apgabaltiesas secinājumam, ka pieteicēja, piedāvājot patērētājiem kreditēšanas līgumus ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.³daļai neatbilstošām kredīta kopējām izmaksām patērētājam, ir īstenojusi profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi, kas būtiski negatīvi ietekmējusi patērētāju ekonomisko rīcību.

Pieteicēja norāda, ka tiesa, atzīstot tās komercpraksi par neatbilstošu profesionālajai rūpībai, neesot ņēmusi vērā pieteicējas ilgstošos centienus ar Latvijas Alternatīvo finanšu pakalpojumu asociācijas starpniecību noskaidrot Centra un Ekonomikas ministrijas viedokli jautājumā par Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.³daļas piemērošanu attiecībā uz kredīta pagarināšanas izmaksām. Tomēr Senāts jau iepriekš šajā spriedumā atzina, ka jau sākot no 2016.gada janvāra Centrs bija paudis skaidru un konsekventu viedokli par minētajā tiesību normā lietotā jēdziena „kredīta kopējās izmaksas patērētājam” tvērumu, proti, to, ka minētais jēdziens aptver arī kredīta pagarināšanas izmaksas. Savukārt tas, ka līdz pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdīm vēl saglabājās zināmas neskaidrības par to, kā tieši ir aprēķināmas kredīta kopējās izmaksas patērētājam kredīta pagarināšanas gadījumā, pats par sevi nenozīmē, ka par atbilstošu būtu atzīstama pieteicējas rīcība, kredīta kopējo izmaksu patērētājam aprēķinā vispār neiekļaujot kredīta pagarināšanas izmaksas. Šāda pieteicējas rīcība acīmredzami neliecina par tādu rūpību, ko no patērētāju kreditēšanas nozares profesionāļa pamatoti varētu sagaidīt patērētājs, jo ir saprātīgi pieņemt, ka nozares profesionālis ievēros konkrētajai komercdarbības nozarei izvirzītās prasības (sal. *Senāta 2019.gada 29.novembra sprieduma lietā Nr. SKA-438/2019 (ECLI:LV:AT:2019:1129.A420201516.5.S) 8.punkts*). Tālab Senāts nekonstatē apgabaltiesas pieļautas kļūdas, tiesai atzīstot, ka pieteicējas īstenotā komercprakse neatbilda profesionālajai rūpībai.

Pieteicēja arī argumentē, ka tiesa, atzīstot pieteicējas komercpraksi par patērētāju ekonomisko rīcību negatīvi ietekmējošu, neesot ņēmusi vērā, ka patērētājiem, pirms vienošanās par kredīta pagarināšanu noslēgšanas, bija pieejama visa nepieciešamā informācija (tostarp

informācija par kredīta pagarināšanas komisijas maksu), lai pieņemtu uz informāciju balstītu lēmumu vai nu par kredīta atmaksu noteiktajā termiņā, vai tā termiņa pagarināšanu. Tomēr Senāts nesaskata, ka šie argumenti paši par sevi ļautu izdarīt secinājumu, ka pieteicējas īstenotā komercprakse nav būtiski negatīvi ietekmējusi patērētāju ekonomisko rīcību saistībā ar darījumu (proti, izvēles izdarīšanu attiecībā uz kredīta pagarināšanu). Jāņem vērā, ka pieteicēja patērētājiem piedāvāja iespēju pagarināt kredīta termiņu, par šo pakalpojumu maksājot lielāku komisijas maksu, nekā pieļāva tiesību normas, kaut arī, kā jau minēts, patērētāji no pieteicējas kā patērētāju kreditēšanas nozares profesionāļa saprātīgi varēja sagaidīt, ka visi ar kredītu saistītie maksājumi ir noteikti atbilstoši tiesību normām. Tālab, pat ja patērētājiem bija pieejama informācija par kredīta pagarināšanas komisiju, patērētājiem būtībā nebija zināms, ka tā neatbilst tiesību normās noteiktajiem kredīta kopējo izmaksu ierobežojumiem. Tas nozīmē, ka patērētājiem, nonākot situācijā, kurā tie nevarēja atmaksāt saņemto kredītu, faktiski bija jāizdara izvēle starp kredīta atmaksu noteiktajā termiņā vai arī kredīta termiņa pagarināšanu, par to maksājot lielāku komisijas maksu, nekā pieļāva tiesiskais regulējums. Šajā kontekstā arī nevar ignorēt, ka vidusmēra patērētājs, kurš nonāk šādā situācijā ar lielu varbūtību ir persona, kas atrodas finansiālās grūtībās un kuras faktiskās iespējas izdarīt vienu vai otru no minētajām izvēlēm būtībā ir ierobežotas, jo tai gluži vienkārši nav finanšu līdzekļu, ar kuriem kredītu atmaksāt. Šādos apstākļos Senāts nesaskata pamatu atzīt par nepareizu apgabaltiesas secinājumu, ka pieteicējas īstenotā komercprakse ir negatīvi ietekmējusi patērētāju ekonomisko rīcību.

[17] Pieteicēja kasācijas sūdzībā argumentē, ka apgabaltiesa Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.²panta pirmo daļu ir iztulkojusi neatbilstoši tās mērķim.

Proti, pieteicēja norāda, ka gan pieteicēja, gan Latvijas Alternatīvo finanšu pakalpojumu asociācija 2016.gada 5.augustā (pieteicēja – vēstulē, bet asociācija – klātienē tikšanās laikā ar Centru) pauda apņēmību līdz 2016.gada 30.oktobrim nodrošināt komercprakses atbilstību Centra izpratnei par to, kā ir piemērojama Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.³daļa. Turklāt 2016.gada 9.augustā Centrs pieņēma lēmumu par speciālās atļaujas (licences) izsniegšanu pieteicējai patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniegšanai uz nenoteiktu laiku ar nosacījumu, ka pieteicēja līdz 2016.gada 30.oktobrim novērsīs izskatāmajā lietā Centra konstatēto pārkāpumu. Neskatoties uz minēto, Centrs 2016.gada 16.septembrī nosūtīja pieteicējai vēstuli, kurā aicināja pieteicēju rakstveidā apņemties līdz 2016.gada 30.oktobrim izdarīt izmaiņas kredīta pagarināšanas komisijas apmēros un aprēķināšanas kārtībā. Minēto apstākļu dēļ pieteicēja uzskata, ka Centrs pieteicējai soda naudu faktiski ir piemērojis par rakstveida apņemšanās neiesniegšanu, jo, iekļaujot licencē nosacījumu par pārkāpuma novēršanu, esot zudusi nepieciešamība pieteicējai vēl papildus piemērot arī soda naudu. Tālab lēmums par soda naudas piemērošanu pieteicējai neesot ne efektīvs, ne samērīgs, ne arī preventīvs. Senāts minētos argumentus atzīst par nepamatotiem. Tas, ka pieteicēja un asociācija Centram bija norādījušas, ka pieteicēja un citi asociācijas biedri apņemas nodrošināt komercprakses atbilstību Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.³daļai, būtībā ir vērtējams kā informācijas sniegšana Centram par pieteicējas un pārējo asociācijas biedru plāniem komercprakses īstenošanā nākotnē. Līdz ar to Centrs pamatoti prasīja pieteicējas apsolījuma izteikšanu likumā noteiktajā formā un kārtībā.

Savukārt licencē ietvertais nosacījums attiecas uz citu administratīvo procesu, kuram ir atšķirīgs mērķis. Proti, licencē ietvertais nosacījums par nepieciešamību novērst Centra

konstatēto pārkāpumu ir vērsts uz nākotni – ar šā nosacījuma ietveršanu licencē pieteicējai būtībā ir darīts zināms, ka gadījumā, ja tā pārkāpumu nenovērsīs, tā nākotnē vispār nevarēs sniegt kreditēšanas pakalpojumus patērētājiem. Taču tas pats par sevi nenozīmē, ka pieteicēja tikusi atbrīvota no pienākuma izbeigt pagātnē izdarīto pārkāpumu, kas konstatēts tieši izskatāmā administratīvā procesa ietvaros, vai ka pieteicēja varēja paļauties, ka tai par šo pārkāpumu netiks piemērota soda nauda, ja tā izvēlēties neizmantojot Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.¹pantā paredzēto iespēju iesniegt Centram rakstveida apņemšanos. Tālab Senāts nesaskata, ka, piemērojot pieteicējai soda naudu, nebūtu sasniegts Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.²panta pirmās daļas mērķis – tieši pretēji, šāds lēmums pieņemts citstarp tieši tāpēc, lai pieteicēja turpmāk apzinātos, ka tiesību normu pārkāpumi patērētāju tiesību aizsardzības jomā nav pieļaujami, un, šādā aspektā raugoties, pārsūdzētais lēmums ir gan efektīvs, gan samērīgs, gan arī preventīvs.

[18] Pieteicēja kasācijas sūdzībā norāda, ka apgabaltiesa ir nepareizi piemērojusi Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta divpadsmito daļu. Proti, pieteicējas ieskatā, tiesa nepamatoti ir atzinusi, ka Centrs pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas termiņu nokavēja objektīvu apstākļu dēļ, un tā rezultātā esot izdarījusi nepareizu secinājumu, ka lēmuma pieņemšanas termiņa kavējums nav atzīstams par tik būtisku procesuālu pārkāpumu, kuram varētu būt ietekme uz pārsūdzēto lēmumu pēc būtības.

Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta divpadsmitā daļa paredz, ka uzraudzības iestāde lēmumu par negodīgu komercpraksi pieņem sešu mēnešu laikā no lietas ierosināšanas dienas. Savukārt, ja objektīvu iemeslu dēļ šo termiņu nav iespējams ievērot, uzraudzības iestāde to var pagarināt uz laiku, ne ilgāku par diviem gadiem, skaitot no lietas ierosināšanas dienas. Tādējādi, kā tas izriet no minētās tiesību normas, vispārīgi Centram lēmums par negodīgu komercpraksi jāpieņem sešu mēnešu laikā no lietas ierosināšanas dienas, savukārt, ja tas objektīvu iemeslu dēļ nav iespējams, divu gadu laikā no lietas ierosināšanas dienas. Gadījumā, ja Centrs lēmumu par negodīgu komercpraksi nepieņem sešu mēnešu laikā no lietas ierosināšanas dienas, Centram saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 64.panta otrajā daļā ietvertu vispārējo regulējumu par administratīvā akta izdošanas termiņa pagarināšanu ir jāpieņem lēmums par termiņa pagarināšanu, šādu lēmumu noformējot atsevišķa procesuāla dokumenta veidā.

Konkrētajā gadījumā lieta ierosināta 2016.gada 16.jūnijā, bet pārsūdzētais lēmums pieņemts 2017.gada 21.februārī, tātad – iekļaujoties maksimālajā termiņā, kādā ir jāpieņem lēmums par negodīgu komercpraksi, taču pārsniedzot sešu mēnešu termiņu, kādā iestāde minēto lēmumu var pieņemt, nepagarinot tā izdošanas termiņu. Vienlaikus apgabaltiesa konstatējusi, ka Centrs lēmumu par pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas termiņa pagarināšanu faktiski pieņēma, par to veicot atzīmi Centra iekšējā lietvedības sistēmā, tomēr nenoformēja to atsevišķa procesuālā dokumenta veidā. Šādos apstākļos Senāts nevar piekrist pārsūdzētajā spriedumā izdarītajam secinājumam, ka Centrs ir nokavējis pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas termiņu. Centrs ir ievērojis maksimālo termiņu pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai, taču Centra pieļauts procesuālais pārkāpums ir konstatējams tajā aspektā, ka Centrs, pretēji tiesību normās noteiktajam, nav noformējis lēmumu par pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas termiņa pagarināšanu.

Senāts iepriekš ir atzinis, ka iestādes pieļauts procesuāls pārkāpums, nenoformējot lēmumu par administratīvā akta izdošanas termiņa pagarināšanu, pēc savas būtības ir formāls,

un šāda pārkāpuma konstatēšana pati par sevi nesniedz atbildi uz jautājumu, vai iestāde ir vilcinājusies ar administratīvā akta izdošanu. Proti, šādu pārkāpumu iestāde var pieļaut arī tad, ja pēc būtības administratīvā akta izdošanas termiņš ir bijis saprātīgs, tas ir, ja ir bijuši objektīvi iemesli administratīvā akta izdošanas termiņa pagarināšanai, taču iestāde saistībā ar to nav noformējusi lēmumu atsevišķa procesuālā dokumenta veidā (*Senāta 2019.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-161/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0222.A420299915.2.S) 9.punkts*). Apgabaltiesa spriedumā ir izvērtējusi ar pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas termiņu saistītos apstākļus un konstatējusi, ka pastāvēja objektīvi iemesli lēmuma pieņemšanas termiņa pagarināšanai – proti, tādēļ, ka pati pieteicēja vairākkārt lūdza pagarināt termiņu informācijas iesniegšanai uz Centra pieprasījumiem. Līdz ar to tiesa secinājusi, ka Centrs ar lēmuma pieņemšanu nav vilcinājies.

Pieteicēja kasācijas sūdzībā ir iebildusi pret to, ka tiesa nav pārbaudījusi, vai pieteicējai bija objektīvi iemesli lūgt Centram pagarināt tā pieprasītās informācijas iesniegšanu un vai Centrs visu pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai nepieciešamo informāciju nevarēja pieprasīt sešu mēnešu termiņā. Tomēr minētie apsvērumi ir pārāk vispārīgi, lai Senātam būtu pamats atzīt, ka tiesa ir pieļāvusi tiesību normu pārkāpumus. Kasācijas sūdzībā nav paskaidrots, kādēļ apsvērumi par pieteicējas iemesliem, prasot pagarinājumu informācijas sniegšanai, varētu mainīt tiesas secinājumu, ka pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas termiņa pagarināšanai bija objektīvs pamats. Šajā sakarā arī norādāms, ka tiesas mērķis, pārbaudot, vai iestāde pamatoti ir pagarinājusi administratīvā akta izdošanas termiņu, nav noskaidrot katra administratīvā procesa dalībnieka atbildību administratīvā akta neizdošanā sākotnēji paredzētajā termiņā. Tāpat pieteicēja nav argumentējusi, kas ir tie apstākļi, kas norādītu, ka iestāde tomēr būtu varējusi iekļauties sešu mēnešu termiņā. Konkrētajā gadījumā tiesas secinājums par pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas termiņa pagarināšanas pamatotību loģiski izriet no lietā noskaidrotajiem apstākļiem, savukārt minēto apstākļu pārvērtēšana neietilpst Senāta kompetencē.

Tādējādi situācijā, kad nav konstatējams, ka Centrs būtu vilcinājies ar pārsūdzētā lēmuma pieņemšanu, apstākļi, ka Centrs nenoformēja lēmumu par pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas termiņa pagarināšanu, pats par sevi nevar būt pamats pārsūdzētā lēmuma atcelšanai. Līdz ar to, lai arī apgabaltiesa nepareizi identificējusi procesuālo pārkāpumu, kādu pieļāvis Centrs, apgabaltiesas izdarītais secinājums par pieļautā procesuālā pārkāpuma ietekmi uz pārsūdzēto lēmumu pēc būtības ir pareizs.

III

[19] Rezumējot minēto, pieteicēja kasācijas sūdzībā nav norādījusi tādas apgabaltiesas pieļautus materiālo vai procesuālo tiesību normu pārkāpumus, kas būtu pamats pārsūdzētā sprieduma atcelšanai. Līdz ar to pārsūdzētais apgabaltiesas spriedums atstājams negrozīts, bet pieteicējas kasācijas sūdzība noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta pirmās daļas 1.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 27.decembra spriedumu, bet SIA „ONDO” kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

(paraksts)

I. Višķere

(paraksts)

V. Kakste

(paraksts)

V. Krūmiņa

NORAKSTS PAREIZS

Senāta Administratīvo lietu departamenta

senatore

Rīgā 2020.gada 22.decembrī

I. Višķere

PARAKSTĪTS AR DROŠU ELEKTRONISKO PARAKSTU UN SATUR LAIKA ZĪMOGU